

۲۰۱۸/۰۷/۳۰

ولی احمد نوری

عشق استاد خلیل الله «خلیلی افغان» به افغانستان استاد وقتی از وطنش افغانستان سخن می گوید:

استاد وقتی از وطن خود افغانستان یاد می کند، می پنداری عاشق دلخسته ایست که به محبوب دوست داشتنی اش شعر می سراید:

ای کعبه عشق و خانه شوق
ای مهد جمال و معبد ذوق
ای خاک درت فروغ دیده
بر دیده چو توتیا کشیده
ماه من و آسمان من تو
مهر من و مهربان من تو
هر ذره تو مرا جهانی
هر قطره چو بحر بیکرانی
چون مادر مهر پروری تو
صد بار از آن فزون تری تو

و این محبت و دوستی تا جایی پیش می رود که به غیرت و تعصب می کشد:

هر چیز که هست، در تو زیباست   زان مظهر حسن، ذوق پیدا است
گویند که سویس ایشیایی   گویند که کالیفورنیایی
خار تو ز گلشن جهان به   خاکت ز بهشت دیگران به
در چشم من از همه سری تو   وز هرچه نکو، نکوتری تو

** * **

بعد، چون مرد دنیا و دولت دیده است و از رمز سیاست و توطئه های پنهان و آشکار علیه وطنش آگاه، دلسوزانه پند می دهد. گویی این پندبست که به نام وطن، به مردمش می دهد و از فاجعه بی قریب الوقوع آگاهشان می سازد:

اما تو مشو به خویش مغرور

وز مدحت من مباش مسرور

از فتنه عصر باش آگاه

کاینجاست هزار چاه در راه

گیرم که همه فرشته خویی

اهریمن دهر را چه گویی

** * **

این پند استاد، پند جاودانه است. پندی است که مردمان وطن ما در همه زمانه ها آنرا باید آویزه گوش خود سازند، چه این دهر هیچگاهی بی اهریمن نبوده است و نخواهد بود. اهریمنانی که در ادوار مختلف چشم به سرزمین ما دوخته و بر آن تاخته اند، اندک نبوده اند. استاد در قصیده بی در سال ۱۳۱۵ شمسی در باب غزنه (عروس شهرها) گفته بود:

الا تو مهد دلیران و کشور شیران   قرارگاه بزرگان و خانه ابرار
الا تو مهبط علم و محیط فضل و هنر   الا تواقبه اسلام و قبله احرار
سخنوران تو مرغان عرش را مانند   به جای نغمه بر آرند آتش از منقار
دل سنایی تو طرف ژرف دریایی است   که نی کرانه پدید است مر ورا نه کنار

و سال ها بعد هنگامی که قرارگاه بزرگان و خانه ابرار زیر سم ستوران استعمار سرخ لگدمال می شد، در شعر پردرد و گیرای دیگری در حالی که از خموشی جامع الازهر در برابر مصائب مردم مسلمان افغانستان در شگفت شده است، وطن خویش را بر کرسی نشینان آن مجمع بزرگ اسلامی چنین می شناساند:

کشور ما کشور ارباب ایمان بوده است
قرن ها دین الهی را نگهبان بوده است
خانقاه عشق و خلوتگاه عرفان بوده است
سنگر مردان و ماوای دلیران بوده است

با سپاس بی پایان و تشکر فراوان از صفحه انترنتی استاد جنت مکان

